

Væsentlige, at tiltræde Lovforslaget. Vi have ment, at den foreslaede Ordning, hvorefter man altsaa forlader Individualforfølgningen og gaar over til en mere kollektiv Forfølgning, til en Slags, om man vil, partiel Konkurs, hvor der sker en almindelig Opgjørelse, fuldt ud og i enhver Henseende maa anses for fyldestgørende, og at altsaa Forslaget, for saa vidt angaar Tvangsauktioner, maa tiltrædes. Jeg skal væsentlig indskrænke mig til at henvise til Betænkningen, hvoraf det vil ses, at der kun paa et enkelt mere underordnet Punkt har været Uenighed indenfor Udvalget. Dog finder jeg Anledning til at fremhæve, at vi have ment et Par Steder at burde præcisere, at hvor en Rekvirent forlanger Auktion, skal han ikke dermed kunne paahyre dem, der ere fortrinsvis berettigede fremfor ham, Udgifter i Anledning af hans Forfølgning. Det ligger vistnok allerede i Forslaget, men vi have dog ment, at der var Grund til at præcisere det noget nærmere. — Det har endvidere været under Overveielse i Udvalget, om der ikke kunde gøres Noget for at indskrænke Omkostningerne ved Tvangsauktioner mere, end selve Forslaget bestemmer, navnlig om man ikke her kunde optage Spørgsmaalet om Redjøttelse af Auktionsgebyrerne og mulig Ophevelsen af Halvprocentafgiften ved Thinglæsning af Skjøder, der ere udstedte efter Tvangsauktion. Men dels staar jo dette Spørgsmaal ikke i umiddelbar Forbindelse med Ordningen af Tvangsauktioner, og dels vilde det føre for vidt at optage dette Spørgsmaal under nærværende Lov, saa vi have ikke ment at turde indlade os derpaa.

Jeg skal kun i al Korthed fremføre enkelte Bemærkninger om, hvorpaa vi have støttet de stillede Vædringsforslag. Til det første Afsnit er der kun stillet 3 Vædringsforslag, hvoraf det ene gaar ud paa, at der ved Smaaauktioner over Løsøre, hvis Vædringssum ikke overstiger 100 Kr., ikke behøver at bruges en saa omstændelig Fremgangsmaade, som ellers er bestemt for Løsøreauktioner, men at man kan benytte den samme Fremgangsmaade, som nu følges, hvor der sker Udpantning for Gods, altsaa saaledes, at slige mindre værdifulde Ting kunne bortfælges ved enhver Auktion, der holdes i Jurisdiktionen, som Appendix til Auktionen uden videre Omstændigheder. — Det andet Forslag, som er stillet her til første Afsnit — der er en Redaktionsændring under Nr. 2, som jeg ikke nærmere skal berøre — er af lidt mere indgribende Betydning. Det er nemlig Forslaget under

Nr. 3 til § 3, som gaar ud paa, at Paragrafen skal udstemmes, hvilket vil sige, at Udvalget formener, at det er det Rigtigste at bibeholde Auktionsvidner, hvor der holdes Auktion. Det vil navnlig paa Landet ofte være aldeles nødvendigt for at kunne konstatere Identiteten af Personer og ligeledes for, at disse Vidner kunne gaa Inkassator til Haande ved at give ham Oplysning om de paagældende Personers Bederhæftighed, og endelig kommer hertil, at det dog vilde være noget besynderligt, om man ikke skulde have Auktionsvidner ved Tvangsauktioner, medens man bibeholder dem ved frivillige Auktioner. Spørgsmaalet er derhos i pekuniær Henseende ikke af stor Betydning, idet Gebyrerne til Auktionsvidnerne kun ere 1 Kr. 12 Ore.

§ det andet Afsnit, som handler om Tvangsauktioner over Løsøre, gjælde de væsentligste Vædringer navnlig Bekjendtgørelsesmaaden. Efter det oprindelige Lovudkast var det jo foreslaet, at Auktionerne skulde bekjendtgøres i „Berlingske Tidende“ og Stiftstidenderne, men vi have fundet det rimeligt at blive staaende ved den Bekjendtgørelsesmaade, som alt nu gjælder, saaledes at det kun er i Kjøbenhavn og dertil grænsfende Jurisdiktioner, at Bekjendtgørelsen skal finde Sted i „Berlingske Tidende“, men udenfor Kjøbenhavn og nærmeste Jurisdiktioner skal Bekjendtgørelsen finde Sted i et eller flere af de lokale Blade, som man finder passende dertil. — Der er endvidere stillet et Vædringsforslag under Nr. 5 til dette Afsnit, hvorefter Inkassators Bederhæftighed ikke just skulde bedømmes af Auktionsforvalteren, idet vi have ment, at det er tilstrækkeligt, at der paalægges ham at stille en saadan Sikkerhed, som Auktionsforvalteren nærmere bestemmer; vi finde, at der derved opnaas Alt, hvad man med Billighed kan forlange. — Vædringsforslag under Nr. 6 er egentlig kun en Redaktionsændring, idet de Ord, som derefter skulde gaa ud, findes i en langt fyldigere Form i Lovforslagets § 14. — Vædringsforslaget under Nr. 7 om Auktionskataloger er egentlig ogsaa kun en supplerende Bemærkning; det er selvsølgelig, at der ved disse Auktionskataloger kun har været ment trykte Auktionskataloger, vi have ment, at det er rigtigt at udtrykke denne Tanke paa en noget fyldigere Maade. — Vædringsforslagene under Nr. 8 og 9 ere af rent redaktionel Natur, og der er ikke Anledning til at opholde mig ved dem. — Forslaget under Nr. 10 indeholder ikke Andet, end hvad der nu er gjældende Ret, nemlig de samme Bestemmelser, som nu alt ere udtalte i Plakat 12te Juli 1843, der jo